

Mülkiyelilik Ruhu^(*)

Muzaffer UYGUNER

Herkes bilir ve söyler ki; Mülkiyeliler birbirini sever ve tutar. Bu sevgi, yıllarca dershanede, yatakhane, yemekhanede, teneffüshanede birlikte bulunmanın yarattığı bir sevgiden ileridir. Bu sevgide kardeşlik, ağabeylik ilgileri de rol oynar. Bu sevgide karşılıklı anlayış ve saygının da büyük payı vardır. Fakat, üzüntülerde ve sevinçlerde, başarılarında ve başarısızlıklarda aynı duygunun örsünde yıllarca döğülmüş olmanın payı yok mudur?

Mülkiyenin ilk kurulduğu yılları, kuruluş amaçlarını düşünelim. Batının yönetim alanındaki yeni yöntemlerinin öğretildiği bir yuvadır Mülkiye. Öğretim üyeleri, batıdan tutuşturdukları meşalelerle gençleri aydınlatmakta, onlara yeni fikir ve yöntemleri aşılamaktır. Çevre ise bu fikir ve yöntemleri kolay kolay kabule elverişli değildir. «Mektepli»nin boğazlandığı, ileri fikirlilerin sürgün edildiği günlerdir o yıllar. Savaşmak için birlik olmak gerekir, birbirine sevgi ve saygı ile bağlı olmak şarttır. İşte o karanlık günlerde, inanılan amaca varmak için bundan başka yol yoktur. Okuldan çıkıp görev alanların başarılarına sevinmek, onları daha başarılı kılmak, karşı kuvvetlerin tökezletmelerine karşı onları korumak için elbirliği yapmak gerekir. İşte bu gerekler doğurmuş, ondan sonra ki yılların benzer gerekleri sürdürmüştür <<mülkiyelilik ruhu>>nu.

Spor alanındaki bir maçta beş, altı, on bir kişinin yanı sıra bütün Mülkiyeliler vardır. Başarı bütün Mülkiye'nin başarısı, yenilgi bütün Mülkiye'nin yenilgisidir; sevinç ve Skeder gözyaşları hep birlikte dökülür. Mülkiyelilerin bir giriş sınavındaki başarısı ya da başarısızlığı da böyledir. Fakülte aynı sevinçle coşar, aynı kederle gözyaşı döker. Çılgınca alkışladığımız, alkışlamaktan ellerimizin kabardığı ve bağırmaktan seslerimizin kısıldığı maçla-

(*) Mülkiyeliler Birliği Dergisi, Ekim-Aralık 1966

rı anımsıyorum. Sınavlarda birinciden başlayarak kazanılan derecelerin yattığı sevinçleri tekrar yaşıyorum. Maskeli balolar, dansedilen küçük salon, yıl sonlarındaki minder kavgaları, «inek bayramı» yakılan notlar, son yoklama için atılan son imza için yapılan tören... İçimizde yıllar sonra da titreşimler, kıvıltılar, coşkular uyandırıyor. Mülkiyelilik ruhunu bu titreşimlerde, kıvıltılarda, coşkularda aramalıyız.

Mülkiyelilik ruhu ölüyor mu, yoksa öldü mü? Fakülte havasından uzak kalanlar, ya da çeşitli nedenlerle karamsar olanlara göre, evet. Ama o havayı zaman zaman koklayanlar için, hayır.

Mülkiyelilik ruhu ölmemiştir ! ...